

Arrest

nr. 327 172 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. ABOUHASSANI, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient op 8 januari 2024 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en dit meer bepaald in de hoedanigheid van kind van een Belgische onderdaan.

1.2 Verwerende partij neemt op 21 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): A. (...)
Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: 25.04.2001
Geboorteplaats: Conakry
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn vader B. L. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een individuele rekening van 2023 voor en loonfiches voor februari en maart 2024 van zijn tewerkstelling bij EMMAUS VZW-UPC DUFFEL voor. Met de gegevens uit 2023 zal geen rekening worden gehouden, daar referentiepersoon in kwartaal 3 klaarblijkelijk niet heeft gewerkt. Voor zover we mogen veronderstellen dat de voorgelegde loonfiches een weergave zijn van de overige maanden in 2024 (er liggen immers slechts 2 loonfiches voor) zou daaruit blijken dat referentiepersoon gemiddeld maandelijks gemiddeld € 2265,65 aan bestaansmiddelen verwerft

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet voor de gezinssituatie die men hier wenst te creëren: referentiepersoon heeft immers – los van betrokkene – reeds vier meerderjarige kinderen en één minderjarig kind ten laste.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het dossier blijkt dat zelfs lang geen 100 % van het leefloon voor dergelijke gezinssituatie (leefloon persoon gezinslast + 5 samenwonenden) voorhanden hetgeen actueel 6036,14 euro zou bedragen, laat staan dat meneer over 120% zou beschikken van het aangehaalde referentiebedrag. Hoe referentiepersoon zou kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovendien werd enkel een attest van het sociaal huis voorgelegd op naam betrokkene, niet op naam van de andere gezinsleden.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat referentiepersoon en zijn echtgenote een woning hebben aangekocht op dd. 02.02.2023 ten bedrage van 210 000 euro, daaruit blijkt dat zij voor hun aankoop beroep hebben gedaan op een sociale lening via het Vlaams Woningfonds. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat naas de aflossing van het woonkrediet ook alle overige kosten ook met dit (nutsvoorzieningen, (verplichte) verzekeringen, allerhande belastingen, (tele)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten, schoolkosten, vervoer,...) voor vijf volwassen personen en een minderjarig kind met dit bedrag zouden kunnen betaald worden. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België voor 2 volwassenen actueel al bepaald is op € 2174,75 per maand en die voor een gezin met dergelijke samenstelling zelfs op € 5799,33 komt, lijkt 120% van het leefloon voor deze gezinssituatie echt wel het minimum wat kan verwacht om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, behoudens ontegensprekelijke bewijzen van het tegendeel. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te

baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey 2023 op basis van inkomsten 2022).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Het is bijgevolg niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en betrokkene ten laste vallen van de openbare overheden.

De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1, tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend.

De ten laste elementen in dit dossier waren evenmin in orde, gelet echter bovenstaande eveneens een determinerend motief uitmaakt, wordt dit element niet verder uitgewerkt.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3 Verzoekende partij stelt op 14 januari 2025 een vordering tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 14 januari 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 30 januari 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 25 april 2025.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar enige middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

"Verzoeker heeft op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet recht op gezinshereniging met zijn vader, in casu de referentiepersoon.

Deze bepaling voorziet dat het recht op gezinshereniging enkel kan worden uitgeoefend indien verzoeker kan aantonen (naast andere voorwaarden) dat zijn vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Paragraaf 2, tweede lid, 1° van artikel 40ter Vw. stelt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Over deze bestaansmiddelenvoorwaarde stelt artikel 42, §1 Vw.:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Vervolgens stelt verwerende partij dat een behoefteanalyse zoals voorzien door artikel 42, §1 dient te worden gemaakt.

Op verschillende vlakken is de redenering en motivering van verwerende partij onwettig, onzorgvuldig en onredelijk en daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Vooraleer wordt ingegaan op deze verschillende punten, wenst verzoeker te benadrukken dat gezinshereniging volgens het Hof van Justitie de algemene regel is en dat de bestaansmiddelenvoorwaarde strikt moet worden uitgelegd. Verwerende partij mag bijgevolg de bestaansmiddelenvoorwaarde niet op een manier toepassen die ertoe leidt dat afbreuk gedaan wordt aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn, nl. het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan. De bestaansmiddelenvoorwaarde moet ook steeds worden toegepast in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven zoals voorzien in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

De bestaansmiddelenvoorwaarde komt voort uit de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG, die betrekking heeft op gezinshereniging met derdelanders. De bestaansmiddelenvoorwaarde voor derdelanders wordt in België op eenzelfde manier wettelijk voorzien en toegepast voor gezinshereniging met statische Belgen. Daarom is de richtlijnconforme interpretatie van het Hof van Justitie voor gezinshereniging met derdelanders ook van toepassing op gezinshereniging met statische Belgen zoals in casu.

1. De bestreden beslissing is onwettig aangezien verwerende partij een interpretatie van artikel 40ter hanteert die ingaat tegen het doel van de wetgever en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Hoewel verwerende partij erkent dat meneer een maandelijks gemiddeld inkomen heeft van 2265,65 euro concludeert zij dat dit ontoereikend is aangezien de referentiepersoon reeds 5 kinderen ten laste heeft:

(...)

Vervolgens gaat verwerende partij over tot een behoefteanalyse die niet voorzien is in de wet. Paragraaf 2, tweede lid, 1° van artikel 40ter Vw. stelt dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan wanneer de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon. Artikel 42, §1 Vw. stelt hierover dat enkel wanneer niet voldaan is aan deze voorwaarde, er een behoefteanalyse dient te gebeuren.

In arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 bevestigt het Grondwettelijk Hof dat wanneer de inkomsten ten minste gelijk zijn aan de honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de bevoegde overheid geen verder onderzoek naar de bestaansmiddelen moet uitvoeren:

“B.55.1. De kritiek van de verzoekende partijen heeft eveneens betrekking op de voorwaarden die artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt op het vlak van vereiste bestaansmiddelen.

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.” (GwH nr. 121/2013 van 26 september 2013)

Uit het feit dat de wetgever uitdrukkelijk een behoefteanalyse inschreef bij inkomen dat lager is dan het referentiebedrag en niet bij inkomens hoger dan 120% van het leefloon, kunnen we afleiden dat de interpretatie van verwerende partij niet in lijn is met de wil van de wetgever.

Verwerende partij neemt een beslissing die strijdig is met de bewoordingen van de wet en met de wil van de wetgever. Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet, nl. een vereiste van hogere bestaansmiddelen in het geval van meerdere gezinsleden ten laste. Dit is niet bij wet voorzien.

De beslissing is daarom onwettig en moet worden vernietigd.

2. Ten tweede schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht aangezien de motivering juridisch niet correct is. Ze is strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en niet conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 121/2013). Verder motiveert verwerende partij dat er sprake is van een armoede risico.

Echter, uit rechtspraak van uw Raad blijkt dat deze motivering niet draagkrachtig is:

“Het toetsen van de bestaansmiddelen aan een bedrag dat hoger is dan het bedrag dat wettelijk beschouwd wordt als ‘toereikende bestaansmiddelen’, die de gezinshereniging toelaten, is manifest in strijd is met de Verblijfwet. Door enkel te verwijzen naar de armoederisicogrens wordt niet vastgesteld wat de behoeften zijn en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat.” (RvV nr 208.512, 31 augustus 2018).

“Ten overvloede kan ook nog worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.” (RvV nr. 137.738 van 2 februari 2015).

Verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Van een zorgvuldig bestuur kan verwacht worden dat zij haar beslissingen stoelt op de wetgeving.

Verwerende partij verwijst naar armoederisico maar dit bedrag ligt hoger dan het wettelijke referentiebedrag en is niet opgenomen in artikel 40ter V.w.

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel. Er kan onmogelijk verwacht worden dat de referentiepersoon een maandelijks netto inkomen van 6036,14 euro (of meer) kan voorleggen. Volgens Statbel bedraagt het gemiddelde bruto maandloon 4.076 euro.

“In 2022 verdiende een voltijds tewerkgestelde werknemer gemiddeld 4.076 euro bruto per maand. Dat blijkt uit de nieuwe resultaten van Statbel, het Belgische statistiekbureau, op basis van de jaarlijkse loonenquête bij meer dan 184.000 werknemers. Het mediaanloon ligt lager dan het gemiddelde loon en bedroeg 3.728 euro bruto per maand. Dit betekent dat 50% van de werknemers minder dan 3.728 euro verdient, terwijl de andere helft een hoger loon ontvangt. De twee uiterste decielen tonen ten slotte aan dat 10% van de werknemers minder dan 2.443 euro per maand verdient, terwijl eveneens een tiende van de loontrekkenden minstens 6.305 euro ontvangt.”

Het komt disproportioneel en onredelijk voor om een dergelijk hoog bedrag als bestaansmiddelen te vereisen. In de praktijk sluit verwerende partij hiermee een groot aantal mensen uit van het recht op gezinshereniging.

Om bovenstaande redenen is de bestreden beslissing onwettig en moet ze vernietigd worden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. ”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de zogenaamde motiveringsplicht. Gelet op de inhoud van haar verzoekschrift komt het de Raad voor dat zij hier meer in het bijzonder de schending van de materiële motiveringsplicht mee bedoeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.5 Verzoekende partij heeft op 8 januari 2024 een aanvraag ingediend bij de bevoegde diensten om een verblijfskaart te verkrijgen op basis van haar hoedanigheid als kind van een Belg. Zij diende deze aanvraag meer bepaald in op grond van haar vader met Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt, en verzoekende partij erkent dit ook uitdrukkelijk, dat haar vader op geen enkele wijze zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

3.6 Dit betekent dat *in casu* artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

(...) “

Daarbij dient volgens dit artikel van voormelde Vreemdelingenwet inderdaad onder meer bewezen te worden dat:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

Ook dit aspect wordt door verzoekende partij niet betwist en integendeel uitdrukkelijk erkent in het neergelegde verzoekschrift.

3.7 Verzoekende partij betoogt echter vervolgens in dit kader dat de bestreden beslissing onwettig, onredelijk en onzorgvuldig genomen zou zijn. Zij is er immers van overtuigd dat de bestaansmiddelenvereiste strikt uitgelegd moet worden en dat er rekening gehouden dient te worden met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In dit kader verwijst zij ook naar de voorwaarden die in dit kader opgenomen werden in de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG. De bestaansmiddelenvereiste zou voor derdelanders en statische Belgen dezelfde moeten zijn.

Voor wat de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn in de huidige situatie betreft, moet erop worden gewezen dat verzoekende partij als derdelander familielid van een Belg niet valt onder de draagwijdte van deze Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien die luidens haar artikel 3, derde lid niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Hoewel in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze kan worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen, kan verzoekende partij niet zomaar de leer van de door haar aangevoerde arresten van het Hof van Justitie doortrekken naar haar situatie als kind van een statische Belg, hetgeen een louter interne situatie betreft waarop artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is, een bepaling die het Grondwettelijk Hof en de Raad van State hebben uitgelegd.

Het Grondwettelijk Hof heeft er onder meer op gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en een doelstelling nastreeft die verschillend is van deze die met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd. Zo wordt gesteld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden dan deze die gelden voor de burger van de Unie gezinshereniger verantwoord is omdat het een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen en dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, B.10.2 en B.10.4). Deze vaststellingen gaan evenzeer op voor wat betreft het onderscheid tussen de Belgische gezinshereniger en de derdelander gezinshereniger.

Het door verzoekende partij op dit vlak opgeworpen betoog kan dan ook niet gevolgd worden.

3.8 Zoals reeds voorheen aangehaald dient er bij een aanvraag tot gezinshereniging bewezen te worden dat de referentiepersoon, *in casu* de Belgische vader, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Ook deze essentiële vaststelling wordt eigenlijk niet betwist door verzoekende partij. Wel betwist zij dat er mag gekeken worden naar hogere bedragen die overeen zouden stemmen met de gezinsgrootte van de referentiepersoon. Bovendien zou de behoefteanalyse slechts gemaakt kunnen worden wanneer de inkomsten ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon wat in deze concrete situatie niet het geval zou zijn.

De persoon die het recht op gezinshereniging opent, dient te bewijzen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt verondersteld voldaan te zijn wanneer perso(o)n(en) inkomsten geniet(en) die voldoen aan 120% van het leefloon. De wet voorziet hierbij

dat er in deze zin rekening gehouden wordt met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten van de persoon die het recht op gezinshereniging opent.

Bijgevolg heeft de wetgever geen precies bedrag vastgesteld waarbij de inkomsten van de persoon die het recht op gezinshereniging opent op een abstracte wijze als onvoldoende beschouwd zouden worden en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij eigenlijk voorhoudt.

Verzoekende partij meent haar standpunt kracht te kunnen bijzetten door te verwijzen naar het arrest Chakroun (C-578/08 van het Hof van Justitie). Het Hof van Justitie heeft in het arrest Chakroun inderdaad gesteld dat het artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn de begrippen “*stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen*” en “*sociale bijstand*” aanvoert. Deze sociale bijstand betreft bijstand die door de openbare overheid wordt toegekend onafhankelijk van welke overheid deze bijstand toekent. Er dient derhalve nagekeken te worden of de persoon die het recht op gezinshereniging of diens familieleden geen last worden voor het sociale bijstandstelsel van de overheid van de ontvangende lidstaat. Er dient bij de afweging van de inkomsten rekening gehouden te worden met de minimale bedragen van inkomsten en pensioenen die in dit bewuste land van toepassing zijn. Vermits de behoeften van ieder individu echter danig verschillend kunnen zijn, dient deze toelating echter niet gelezen te worden als een mogelijkheid waarbij een minimumbedrag vooropgesteld zou worden waaronder het recht op gezinshereniging beperkt zou worden zonder dat een individueel onderzoek gevoerd moet worden.

Door in haar wettelijke bepalingen te voorzien dat desgevallend op basis van allerhande voorliggende stukken de middelen van de persoon die het recht op gezinshereniging opent als voldoende geacht worden, en waarbij geoordeeld wordt dat de regelmatigheid, de stabiliteit, en de aard van de inkomsten in acht genomen dienen te worden, heeft de wetgever de richtlijn 2003/86 en de rechtspraak van het arrest Chakroun correct toegepast.

3.9 Concreet heeft verwerende partij de inkomsten van de referentiepersoon beoordeeld en dit in het licht van de gezinssituatie van deze persoon. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de referentiepersoon en verzoekende partij niet de enige personen zijn die deel uitmaken van het gezin. Er is nog sprake van minstens vier andere meerderjarige kinderen en één minderjarig kind welke eveneens ten laste zijn.

Hetzelfde dossier toont echter ook dat er in het kader van de huidige aanvraag slechts enkele stukken neerliggen in verband met deze inkomsten. De Raad wijst er dan ook op dat verzoekende partij zich dan wel beklaagt over de toets die gegeven werd aan de inkomstenstukken, maar evenzeer wordt er op gewezen dat zij haar aanvraag verder had kunnen stofferen om een beter inzicht te hebben van de bewuste inkomsten.

De bestreden beslissing oordeelt als volg over deze inkomsten:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een individuele rekening van 2023 voor en loonfiches voor februari en maart 2024 van zijn tewerkstelling bij EMMAUS VZW-UPC DUFFEL voor. Met de gegevens uit 2023 zal geen rekening worden gehouden, daar referentiepersoon in kwartaal 3 klaarblijkelijk niet heeft gewerkt. Voor zover we mogen veronderstellen dat de voorgelegde loonfiches een weergave zijn van de overige maanden in 2024 (er liggen immers slechts 2 loonfiches voor) zou daaruit blijken dat referentiepersoon gemiddeld maandelijks gemiddeld € 2265,65 aan bestaansmiddelen verwerft. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet voor de gezinssituatie die men hier wenst te creëren: referentiepersoon heeft immers – los van betrokkene – reeds vier meerderjarige kinderen en één minderjarig kind ten laste.”

Er kan niet ontkend worden dat deze inkomsten erg laag zijn voor een gezin van voornoemde samenstelling. Verzoekende partij ontkent dit ook niet, maar stelt dat er in dat geval geen behoeftanalyse gemaakt zou moeten worden. Het maken van een dergelijke analyse zou zelfs onwettig zijn.

Nochtans stelt artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die

voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Raad stelt zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument überhaupt op te werpen. Een dergelijke analyse zou er immers enkel maar toe kunnen leiden dat zij met behulp van bijkomende argumenten kan aantonen dat haar inkomsten in ieder geval wel volstaan en dit rekening houdend met de voorziene uitgaven en het bestedingspatroon binnen het gezin. Ook op dit vlak heeft verzoekende partij erg weinig stukken voorgebracht waardoor verwerende partij onder meer algemene statistische gegevens gebruikte om toch enig zicht op de financiële verhoudingen binnen het gezin te kunnen krijgen. In het verzoekschrift stelt verzoekende partij dat er ten onrechte verwezen wordt naar het risico op armoede, maar tegelijkertijd maakt zij het zelf verwerende partij zo goed als onmogelijk om een zicht te krijgen op dit risico en komt het de Raad voor dat het in het belang is van verzoekende partij zelf dat er aan haar basisbehoeften voldaan kan worden.

De verwerende partij zal dan ook de situatie van verzoekende partij als volgt beoordelen:

"Uit het dossier blijkt dat zelfs lang geen 100 % van het leefloon voor dergelijke gezinssituatie (leefloon persoon gezinslast + 5 samenwonenden) voorhanden hetgeen actueel 6036,14 euro zou bedragen, laat staan dat meneer over 120% zou beschikken van het aangehaalde referentiebedrag. Hoe referentiepersoon zou kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovendien werd enkel een attest van het sociaal huis voorgelegd op naam betrokkene, niet op naam van de andere gezinsleden.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat referentiepersoon en zijn echtgenote een woning hebben aangekocht op dd. 02.02.2023 ten bedrage van 210 000 euro, daaruit blijkt dat zij voor hun aankoop beroep hebben gedaan

op een sociale lening via het Vlaams Woningfonds. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat naas de aflossing van het woonkrediet ook alle overige kosten ook met dit (nutsvoorzieningen, (verplichte) verzekeringen, allerhande belastingen, (tele)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten, schoolkosten, vervoer,...) voor vijf volwassen personen en een minderjarig kind met dit bedrag zouden kunnen betaald worden.

Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België voor 2 volwassenen actueel al bepaald is op € 2174,75 per maand en die voor een gezin met dergelijke samenstelling zelfs op € 5799,33 komt, lijkt 120% van het leefloon voor deze gezinssituatie echt wel het minimum wat kan verwacht om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, behoudens ontegensprekelijke bewijzen van het tegendeel. Dit is in casu niet het geval.

In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILCsurvey 2023 op basis van inkomsten 20221).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Het is bijgevolg niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en betrokkene ten laste vallen van de openbare overheden."

Als besluit wordt dan ook gesteld dat:

"De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1, tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend."

3.10 In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanvoert, kan nergens uit afgeleid worden dat verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet, maar deze wet in tegenstelling toepast op de concrete situatie van verzoekende partij en ook aangeeft waarom de inkomsten van de referentiepersoon niet voldoende zijn om haar het verblijfsrecht te verlenen.

Daarbij wordt er gerefereerd naar de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie waarin in de artikelen 14, §1, 3° en 15 voorzien wordt dat er voor verschillende categorieën gezinnen afhankelijk van hun samenstelling ook verschillende bedragen aan leefloon voorzien is.

Evenmin vereist verwerende partij dat een gezin met een dergelijke samenstelling over een maandelijks inkomen zou beschikken van € 6.03,14. Desgevallend zou verzoekende partij kunnen aantonen dat zij met meer of minder toekomt, dan wel dat er voldoende middelen ter beschikking zijn om er voor te zorgen dat er aan haar behoeften kan voldaan worden zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekende

partij heeft echter geen elementen voorgebracht die op dit vlak een nuttige analyse zouden toelaten waardoor deze kritiek eigenlijk ook niet dienstig is in het licht van de voorliggende bestreden beslissing.

Dat verwerende partij van verzoekers om gezinshereniging zou vereisen dat zij over een bedrag van meer dan € 6.000 zouden beschikken om dergelijke gezinshereniging toe te laten en dat zij daardoor velen zou uitsluiten van het recht op gezinshereniging houdt een louter persoonlijke beschouwing in die, in essentie wetskritiek betreft waar de Raad uiteraard geen bevoegdheid heeft om hier uitspraak over te doen.

3.11 De Raad wijst er ook nog op dat de bestreden beslissing nog een belangrijke vaststelling bevat waarop verzoekende partij op geen enkele wijze reageert. Er wordt namelijk ook aangegeven dat:

“De ten laste elementen in dit dossier waren evenmin in orde, gelet echter bovenstaande eveneens een determinerend motief uitmaakt, wordt dit element niet verder uitgewerkt.”

Dit element wordt weliswaar niet verder uitgewerkt in de bestreden beslissing. Desondanks betekent dit niet dat er enkel op het vlak van de inkomsten van de referentiepersoon en de gezinssamenstelling elementen zijn die het afleveren van een verblijfskaart problematisch maken.

3.12 Een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen kan dan ook niet aangetoond worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE